

משה נאדיר'ס לייזערעליע, דער, פון דער אלטער היים

וועגט איבער לייזערעליע נאכאמאל די הון אין האנט,
בלאזט נאכאמאל באם הינטערטייל די פעדערן פאנאנר,
וואקסט אויס א רעטעניש פאר אים
אין לעבן פון דער הון.
ווער דארף זי דא?
און וואס האט ער דער מענש, מיט איר צו טון?
און ווער האט דאס בא איר די אייער וואס זי לייגט, באשטעלט?
צי לייגט נישט עמיץ אויך די טעג —
ווי אייער אין דער וועלט?
אט דאכט זי ערשט זיך אויפגעכאפט,
וואו קומט אהין דער טאג?
א זעקל אלטן ווייץ געקויפט בא יאשקען, אויף דער וואג,
א וועגל האלץ אהיימגעשלעפט —
א נאריש בינטל שטרוי —
און נאכדעם בלויז א טאפ געטאן
א קעלבל בא א גוי
און שוין (זאל גאט ניט שטרעפן פאר די רייד)
קומט ווידער אויס
כאטש לאז אזא מציאה דא, די הון —

פון האנט ארויס
און ווידער לויף צו מנחה שוין,
וויל דו, א מאנספארשוין
דארפסט אייביק זיך באווארענען מיט עולם-הבאלוין
און וויל שוין נאך א טאג האט אויסגעטרונקען —
גאט-ווייס-ווער,
להבדיל ווי אן איי טרינקט אויס דער חזן יעקב-בער — — —
און אט אזוי
דאס רעטעניש די הון אין ביידע הענט —
די מערב-זייט אין הימל ברענט —
און לייזערעליע שטייט און קוקט זיך איין
ווי כביכול לייגט די זון צוריק אין פוטער-פאס אריין
און איינציקווייז מיט שטרוי און שטויב
אויף אקסל און אויף בארד
פארזאמלען זיך אין רעדלאך שוין
די סוחרים דא און דארט
און עמיץ צינד שוין אן אין שול צום דאווענען די ליכט
און אויך דער אלטיטשקער וואסיל
דער שרייבער פון געריכט
גייט שוין אהיים
און לייזערעליע שטייט
און שטרעקט ארויף
דעם האלדז
דעם קאפ
און ציט די אויגן ענגער נאך צענוויף
און קוקט צום וואלקן אין דער הויך וואס נעמט די זון ארום
און הערט דעם זשום פון פליגעלע
וואס רינגלט אים ארום

און שטילער ווערט
 און לידיקער אין מארק
 גיט זיך א הויב א שטרוי אין ווינט
 א בלאט
 א פערדערל
 א רעדל שטויב
 צעבומקעט זיך א קלויסטער-גלאק
 לאזט אפ א טויב א זערנעלע פאר שרעק
 און פליט אוועק
 צלמ'ט זיך א גוי וואס נעמט אוועק דאס היי באם פערד
 פארנויגט זיך אויך און צלמ'ט זיך
 א בעטלער אויף דער ערד
 זאגט אויך די גוי'ע פון דער הון
 איר אוונטלאך געבעט
 און לייזערעליע שטייט נאך אלץ
 און שאקלט זיך ווי אין א הינערפלעט
 און קוקט אויף איר אויף זיך
 און אויף דעם זעלנער אויך וואס שטייט אין מיט'ן מארק
 דער זעלנער האלט א ברויט באם בויך
 און קוקט ארויף ווי ער
 און קניפט אין מויל אריין דאס ברויט
 מיט הענט פארהארעוועט — ווי בורקעס רויט
 און לייזערעליע האלט די הון, פארטראכט אזוי ווי פריער,
 און וואס אים פעלט איז אפשר בלויז א שרייב-פענדל —
 א בלעטל שרייב-פאפיר —
 נאר וואס וואלט זיין ווען ער וואלט שוין געהאט
 און וואלט טאקע שוין אויסגערעכנט אקוראט
 אז ס'איז דער טאג מ'שטיינסגעזאגט

נענליכן צו אן איי
 אז אלצדינג איז דאך סיי ווי סיי
 אומזיסטער קאפ-געדריי
 ווייל וואס איז שוין אז סע האט דער טאג א געלכל אויך —
 די זון.
 און אז דער זעלנער איז דער בלוטסטראפן —
 איז וואס דערפון ?
 צו וואס וועט ער מיט אזא גריבלעניש דערגיין
 אז אויך דאס ראד וואס ער האט אויסגעטראכט
 וויל זיך נישט דר'יין
 און אז ער וועט ארויסבאקומען דעם פאטענט אויף טינט
 וואס טויג דאס אלץ
 אז ווידער ליגט דאס ווייב אין קימפעט מיט א קינד
 און אז דער דאקטאר ווארנט אים
 ער זאל זיך היטן גוט
 עס זאל דאס מל זיין
 דעם קינד נישט קאסטן צופיל בלוט
 און אז ער האט גאט ווייס ווי לאנג
 קיין גילדן נישט געזען
 קומט דאך אויס
 אז ער איז שטילערהייט גערעכט טאקע בא זיך אליין
 בעת ער פרעגט זיך אלעמאל צו וואס ? צואווען ?